

KS. PIOTROWSKI LEON (1847-1914)

Urodził się 11 kwietnia 1847 roku w Nieparcie jako syn Michała, organisty, i Rozalii z Michalskich. Gimnazjum kończył maturą w Ostrowie Wlkp. około 1873 roku (brakuje go w spisie absolwentów), po czym wstąpił do Seminarium Duchownego w Poznaniu. Po zamknięciu przez władze zaborcze tegoż seminarium (w związku z kulturkampfem) wraz z innymi klerykami został przeniesiony w sierpniu 1873 roku do seminarium w Gnieźnie, skąd został skierowany na dalsze studia teologiczne do Pragi czeskiej i tam został wyświęcony 29 czerwca 1875 roku przez biskupa sufragana Gassnera.

Wobec wejścia w życie tzw. praw majowych kulturkampfu, nie mogąc być wikariuszem parafialnym, pracował duszpastersko „nielegalnie” (w rozumieniu władz pruskich), pełniąc do 1886 roku pomocniczo obowiązki duszpasterskie w różnych parafiach, początkowo w Kotłowie i Mikstacie. Należał zapewne w tych latach do tajnego Związku Misyjnego Kleru, powstałego w 1875 roku i skupiającego młodych księży, wyświęconych po roku 1873, pełniących niejawną służbę kapłańską. W okresie kulturkampfu ścigany był listami gończymi za „nieprawne” pełnienie czynności kapłańskich, choć systematycznych informacji o jego perypetiach w tym czasie brakuje. Za ich pełnienie skazany został przez sąd w Wolsztynie 14 lutego 1879 roku na łączną grzywnę 1900 marek, z zamianą w razie nie zapłacenia na 6 miesięcy więzienia. Sąd apelacyjny w Poznaniu podtrzymał wyrok. Na czas apelacji przebywał u swego ojca w Nieparcie, następnie u ziemianina Kazimierza Chłapowskiego w Kopaszewie, później w Pobiedziskach i w Wąwelnie w powiecie wyrzyskim, następnie półtora roku w Baszkowie w powiecie krotoszyńskim i w Lubiniu (a także w innych miejscowościach).

Kary nie odbył, ukrywając się, choć wiadomo, iż w 1880 roku został na krótko aresztowany w Powidzu za dalsze pełnienie czynności. Pod koniec 1884 roku prokuratura w Międzyrzeczu znów ogłosiła list gończy za nim. We wrześniu 1886 roku wraz z siedmioma innymi księżmi został ułaskawiony przez cesarza Wilhelma, a kara została anulowana. W 1887 roku otrzymał przydział jako wikariusz do Biezdrowa (dekanat lwówecki), a po dwóch latach, od 3 kwietnia 1889 roku mianowany został komendantem i wkrótce proboszczem w Skoraszewicach. W 1893 roku przez kilka miesięcy przebywał w Domu Księży w Osiecznej (w związku z nadużywaniem alkoholu). 14 lipca 1893 roku skierowany został jako wikariusz substytut do Morkowa, a w 1896 roku do Skórzewa. 24 stycznia 1898 roku był wikariuszem w Konarzewie i od 25 kwietnia 1901 roku, od 26 kwietnia 1902 roku zaś w Mikořynie. Stąd w roku 1903 znów trafił do Osiecznej jako rezydent. 27 maja 1904 roku przeniesiony został do Wirów, będąc tam wikarym przez 5 lat. Zachowały się fragmentaryczne dane o jego aktywności w ostatnich latach życia. W 1901 roku uczestniczył w ruchu wyborczym, biorąc udział w wiecu polskim powiecie poznańskiego zachodniego. W 1905 roku wstąpił do powołanej wtedy patriotycznej organizacji „Straż”, co odnotowała policja poznańska. W Kleszczewie był prezesem Kółka Rolniczego.

1 kwietnia 1909 roku mianowany został proboszczem w Kleszczewie, gdzie zmarł 26 listopada 1914 roku, pochowano go na cmentarzu przykościelnym.